

LA MOSTRA DE VALÈNCIA, IRREGULAR I DISSEMINADA

Octubre de cinema

Del 9 al 18 d'octubre tindrà lloc a València la VIII edició de la Mostra de cinema del Mediterrani. Un festival de cinema que intenta superar les limitacions d'una adscripció localitzada i que no acaba de presentar una programació de luxe.

Enric Sòria

De nou, durant una setmana, València serà una ciutat de cinema aproximadament mediterrani. Del 9 al 18 d'octubre aquesta ciutat «oberta i acollidora, la més lluminosa de la Mediterrània», com afirma la publicitat, acollirà vora 140 films de tots els països riberecs d'aquesta mar i alguns de fora. Queden arrere, de moment, les amenaces fetes per l'oposició d'intervenir o suprimir un esdeveniment que, si bé tècnicament no passa de ser un

Ricard Pérez Casado, en la inauguració de la V edició. Dalt, celebració de la VI.

festival especialitzat, relativament de segona fila, es converteix, any rere any, en una de les poques festes col·lectives que somouen l'àtona vida d'aquesta ciutat. Els vuitanta mil espectadors llargs i les gentades que s'aglomeraven al voltant dels cinemes Martí l'any passat en són prova suficient.

Algunes novetats

La més destacable: l'augment de seccions. Sembla que els organitzadors de la Mostra no han estat del tot sords a les acusacions d'haver creat un festival tercermundista, i les noves seccions intenten, amb una excusa o una altra, obrir el festival fora dels límits mediterranis. Així, una mostra de vídeos,

una altra de Filmoteques, amb la intenció de facilitar el coneixement del treball i dels fons d'aquestes entitats, o la de Panorama, dissenyada perquè el públic de la Mostra veja també el que s'està fent als extrems de la terra.

Una novetat més evident és el canvi de locals. La Mostra perd el seu centre. Ha estat impossible arribar a un acord entre els propietaris dels cinemes Martí i els organitzadors. Enguany, els films es projectaran als veterans Goya i D'Or, al Metropol, la sala de la Caixa d'Estalvis de València (plaça de Tetuan), les dues sales del Palau de la Música i els minicines Albatros. La premsa i els cinèfils majoristes ho tenen difícil si volen ser exhaustius i els taxistes es faran d'or duent espectadors apressats d'una banda a l'altra de València.

També destaca el fort impuls donat al Mercafilm, braç financer de la Mostra, que intenta esdevenir un centre de comerç i distribució del món audiovisual mediterrani i que ja ha començat a ser negoci. D'altra banda, enguany quasi tota la publicitat va en la llengua que no ens és pròpia, però això ja es veia venir. La desaparició gradual del català com a llengua de la Mostra s'ha anat acomplint a poc a poc i sense escarafalls. Tot un èxit de la política lingüística de l'Ajuntament.

Films a veure

No és fàcil fer una llista de films atractius a priori, quan la majoria pertanyen a cinematografies quasi desconegudes tret de la francesa o la italiana, que tampoc no ens envien el millor que produeixen.

En la secció oficial podem veure dos films catalans més bé poqueta cosa: *Qui t'estima Babel*, d'Ignasi P. Ferré, i *La senyora*, de Jordi Cadena, amb Sílvia Tortosa, a més de l'acostumada llista de títols misteriosos d'Algèria, Xipre, Egipte, Espanya, França, Grè-

cia, Israel, Itàlia, Líban, el Marroc, Portugal, Síria, Tunísia, Turquia i Iugoslàvia.

En les seccions especial i informativa podem veure *Le sixième jour*, del director egipci Chahine, ben conegut en la Mostra; dos films de valencians, *Barrios altos*, de José L. Berlanga, un vehicle per a la indiscutible habilitat interpretativa de Victoria Abril, i *Quimerra* de Carles Pérez Ferré, el realitzador del voluntariós i fallit *Héctor*; els francesos *Tangos*, de l'exiliat argentí Fernando E. Solanas i *Jean de Florette*, una interessant reconstrucció històrica dirigida per Claude Berri, amb un bon treball actoral de Trintignant.

Itàlia contribueix a la secció especial amb un dels millors films de l'any, *La famiglia*, d'Ettore Scola, amb Vittorio Gassman. Un film que ja va despertar prou eco a Canes. De Portugal ve *A maura encantada*, de l'interessant Manuel Costa e Silva; de Síria, *Cròniques del ano próximo*, de l'habitualment poètic Samis Zikra. Té atractiu també *La estrategia de la urraca*, del iugoslau Zlatko Lavanic, un film sobre la pèrdua de la innocència i la decepció en temps de mutacions polítiques, i el palestí *Boda en Galilea* de Michel Khleifi, un film sobre la intolerància més decantat al costumisme que no a la bel·ligerant militància usual en aquesta cinematografia.

En les altres seccions hi ha més color. En l'homenatge a Michel Piccoli

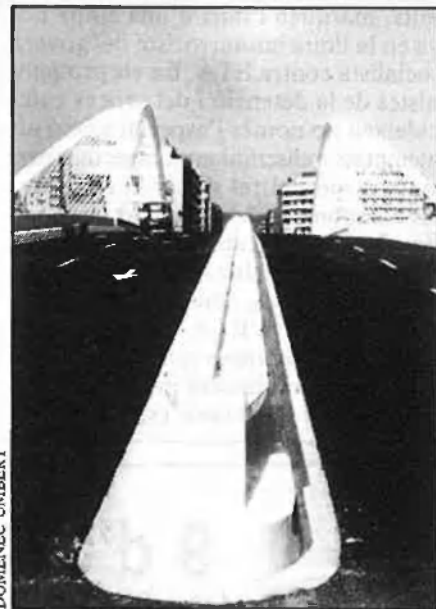
SANTIAGO CALATRAVA, A BARCELONA

Un pont ben especial

Marta Castells

Els carrers de Bac de Roda i Felip II de Barcelona són units des del passat 26 de setembre per un pont ben especial —«pensat com a pretext per a fer una gran escultura»— que ha dissenyat l'arquitecte valencià Santiago Calatrava.

Calatrava, que ja havia treballat professionalment per a l'Ajuntament

de Barcelona en la creació dels llinars reversibles de la Diagonal, ha dissenyat aquesta vegada un pont de 128 metres de llargària, amb un ull central de 45 metres, dividit en tres trams: el central, que salva les vies del tren, i dos de laterals amb fanals de 25 metres.

L'obra, que ha tingut un pressupost de 250 milions de pessetes, permetrà crear un eix viari sobre la rasa on circula el tren de la línia de Girona, tot millorant la connexió entre els districtes de Sant Martí, Poble Nou, Nou Barris i Horta.

El més internacional dels arquitectes valencians, amb despatx i residència a Zuric, continua treballant en els projectes que li han estat encomanats a la seua ciutat nadiua: dos ponts sobre el llit del Túria, amb finalitat i aspecte ben distints del que Barcelona acaba d'estrenar, i el Museu del Trànsit, que farà de contenidor de models i restes d'alguns sistemes de comunicació, com trens i tramvies, a l'estil dels museus-parc que s'escampen per Europa i que ací són encara un presagi. □

sorprèn l'absència dels nombrosos films d'aquest actor dirigits per Bunuel o Ferreri. Amb tot, és una bona oportunitat per tornar a veure *Las señoritas de Rochefort* de Demy o, en un altre estil, *Mauvais sang* de Leos Karax. La secció que enguany es dedica al cinema grec compta amb dos films notables de Theo Angelopoulos. L'excessivament massís *Megalexandros* i el magnífic *Viaje a Citera*. Un altre film que val la pena és *Años de piedra*, de Pantelis Voulgaris. Els amants de la música grega poden adular-se de nou amb el, d'altra banda irregular, *Rembetiko* de Costas Ferris.

La secció dedicada a un realitzador se centra en el no massa conegut, però magistral, Mario Monicelli. Amb Scolla, potser el millor representant de la comèdia italiana de tò critic. *Rufufú*, *La gran guerra*, *Los camaradas* o *Habitación para cuatro* en són exemples ben representatius. La secció de cinema espanyol va dedicada a un muntador excepcional, Pablo G. del Amo, amb films excel·lents, però en general ja ben coneguts, de *La caza* de Saura al darrer film de Fernán Gómez *El viaje a ninguna parte*, un llarg i ben emotiu homenatge a l'ofici de còmic.

La secció Panorama podria haver donat molt de si i, si el que s'hi pretén es donar-nos una imatge del cinema que es fa a l'Europa del nord, esperem que un altre any s'ho faran millor.

Amb tot, hi ha coses a veure, com

la pel·lícula belga *Máscara*, de Patrick Conrad, amb una Charlotte Rampling d'allò més morbós, *My sweet little village*, del txec Jiri Menzel, o l'anglesa *Caravaggio*, una visió distanciada sobre la passió i la relació entre l'art i la vida, de Derek Jarman. Com a curiositat hi ha la inclusió d'un film soviètic. Ben mirat, al mapa, la Unió Soviètica és tan mediterrània, si més no als voltants de Crimea, com França o Israel. Però no per als organitzadors de la Mostra. Coses de la geopolítica.

La secció retrospectiva està enguany agafada pels pèls esquerrans al maig del 68 i el cinema. Nostàlgies de socialistes amb poder i problemes. Pocs films però curiosos: *Silencio y grito* de Jancsó o *Sotto il segno de l'escorpione* dels Taviani i també alguns exemples selectes d'empanada mental.

La secció de filmoteques presenta alguna curiositat muda, com un Vidor de l'any 22 o, en un altre pla, *La Revoltosa*, de Florián Rey. Entre els sons, un Duvivier desconegut, *Rumbo al Canadá*, i un film d'aquell estrany director que era Edgard Neville: *El crimen de la calle Bordadores*.

Tot plegat no massa, a banda de les sorpreses que donen de tant en tant iugoslaus, algerians o egipcis. De tota manera, a començament d'octubre i en una ciutat amb una oferta cultural tan anodina com València, qualsevol excusa és bona per eixir al carrer. I vuit anys de Mostra són ja una tradició. □